

Za M. Šimečkou

JE TOMU dva měsíce, co jsme seděli s Milanem Šimečkou v prezidentské kanceláři na Pražském hradě a připravovali rozhovor pro náš list. Usmíval se tehdy nad novou rolí kritického intelektuála, vyprávěl o vnitřním boji, kterým procházel, než funkci přijal. Byl bezpochyby výborným předsedou Rady konzultantů prezidenta republiky, ale pro mnohé z nás zůstal především člověkem, spisovatelem a filozofem, který nám pomáhal prodlít se pochmurnou každodenností minulých let. Měl dar dávat jasnou a srozumitelnou podobu poctům, jimiž jsme se dusili, a v té správné, humoru nepostrádající lidské dimenzi zobrazovat tristní realitu: jemný, až ostýchavý intelektuál, nezlomený perzekucí ani vězněním. Sliboval, že jen co přestane být účasten politického dění na Hradě, začne opět psát. Že se pokusí nazít i dobu dnešní, z hlediska filozofického složitější než uplynulých 40 let.

Naposledy jsme měli možnost vidět ho před dvěma týdny. Na setkání českých a slovenských novinářů mu byl po dvaceti letech znovu předán novinářský průkaz. Tento člověk, který dokázal stejně dobře psát v češtině jako slovenštině, se na setkání vyznal ze smutku nad čistě utilitárními vztahy, které se nyní zdaří pojit naší federaci. Jeho projev byl apelem na lidskou slušnost k zemi, v níž jsme přišli na svět.

Lidé jako Milan Šimečka se nerodí často. O to je smutnější, když předčasně odcházejí. (em)

Koordinální centrum VPN oznamuje, že poslední rozloučení s M. Šimečkou bude v bratislavském krematoriu v pátek 23. září 1990 v 9.00 hod. Autobusy budou přistaveny před budovu SNR na Októbrovom námestí v 8.15 hod. (čtk)